σκόμουν σχεδὸν φυλακισμένη στὸ σπίτι του, τοῦ εἶπα:

— Ὥστε τὰ ἑτοιμάσατε ὅλα... Ἀλήθεια, ὁ ὑπηρέτης σας Ἰωσὴφ τί ἀπόγινε;

— Ὦ! ὁ ἄθλιος! φώναξε ὁ ντὲ Μερσιέ. Ὁ προδότης!... Ἔφυγε κρυφὰ τὴ νύχτα καὶ κανεὶς δὲν ξέρει τί ἀπόγινε... Σίγουρα πάει νὰ βρῆ τὸν ἐξάδελφό σας καὶ νὰ τὸν φέρη ἐδῶ, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ... Ἀλλὰ δὲν θὰ μᾶς προλάβη... Ὅταν θὰ φτάση ἐδῶ, ἐμεῖς θὰ ταξειδεύουμε γιὰ τὴν Ἀγγλία... Ἔ, ἀγάπη μου;...

Καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος μου, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀλλόκοτα.

Ἐγὼ τραβήχτηκα πίσω τρομαγμένη...

— Μὰ γιατί φεύγετε, Κλάρα; μοῦ φώναξε. Σᾶς ἀγαπῶ!... Σᾶς ἀγαπῶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, ποὺ σᾶς εἶδα... Ναί, δὲν σᾶς τὸ εἶχα πεῖ αὐτό, ἀλλὰ σᾶς τὸ λέω τώρα!... Σᾶς ἀγαπῶ καὶ τίποτε πειὰ στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίση νὰ σᾶς κάνω δική μου... Οὔτε ἡ ἴδια ἡ ἄρνησί σας...

— Τί λέτε, κύριε ντὲ Μερσιέ; φώναξα περίτρομη.

— Σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια... Ὡς τὸ βράδυ θὰ ἔχετε γίνει σύζυγός μου... Δὲν μπορεῖτε πειὰ νὰ μοῦ ἀρνηθῆτε τίποτε... Εἶστε πειὰ δική μου!...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, μὲ πλησίασε καὶ προσπάθησε νὰ μ' ἀγκαλιάση...

Ἐγὼ ἤμουν ἕτοιμη νὰ φωνάξω. Εὐτυχῶς κάποιος χτύπησε βιαστικὰ στὴν πόρτα. Ὁ ντὲ Μερσιέ, δυσαρεστημένος γιατὶ τὸν ἐνοχλοῦσαν, ἀναγκάστηκε νὰ πάη ν' ἀνοίξη. Εἶδα ἕναν ὑπηρέτη στὸ ἄνοιγμα, ὁ ὁποῖος τοῦ ψιθύρισε μερικὰ λόγια. Κατόπιν ὁ ντὲ Μερσιὲ γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

— Σὲ λίγο νὰ εἶσθε ἕτοιμη!... Ὁ γάμος μας θὰ γίνη νωρίτερα... Ὁ Γαστὼν βρίσκεται στὸ γειτονικὸ χωριό!..

Τὰ τελευταῖα λόγια τὰ εἶπε γιὰ νὰ μὲ τρομάξη, ἀλλὰ δὲν πέτυχε αὐτὸ ποὺ ἤθελε, γιατὶ προκάλεσαν ἐντελῶς ἀντίθετο ἀποτέλεσμα.

— Ἀκούσατε; μοῦ ξανάπε ἐπιτακτικὰ σὲ λίγο. Νὰ εἶσθε ἕτοιμη ὅταν θὰ γυρίσω...

Ἐγὼ δὲν τοῦ ἀπάντησα τίποτε καὶ σωριάστηκα στὸ κρεββάτι μου... Θεέ μου!... Ἤμουν χαμένη!... Ὁ ντὲ Μερσιὲ μοῦ εἶχε ἀποκαλυφθεῖ... Δὲν λογάριαζε πειὰ τὴ συγκατάθεσί μου. Ὁ γάμος μας θὰ γινόταν ὁπωσδήποτε.

Ὅταν συνῆλθα κάπως ἀπὸ τὴν ταραχή μου, ἄνοιξα τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Ἰωσὴφ καὶ ἰδοὺ τί διάβασα:

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΩΔΕΣ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

Μιὰ μέρα, πῆγε μιὰ μέλισσα καὶ δάγκασε τὸν Ἔρωτα.

Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ βάλθηκε νὰ τρέχη μ' ὅλη του τὴ δύναμι γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ τὴν Ἀφροδίτη, τὴ μητέρα του.

— Χάθηκα, μητέρα μου! πῆς φώναξε. Χάθηκα! Πεθαίνω!... Μὲ δάγκασε ἕνα μικρὸ φτερωτὸ ἔντομο, ποὺ οἱ γεωργοὶ τὸ λένε μέλισσα.

Καὶ τότε ἡ θεὰ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ἂν τὸ κεντρὶ μᾶς μέλισσας σ' ἔκαμε νὰ πονέσης τόσο πολύ, φαντάσου τί ὑποφέρουν ἐκεῖνοι ποὺ πληγώνονται, παιδί μου, ἀπ' τὰ βέλη σου....

* * *

Δὲν μὲ νοιάζει οὔτε γιὰ δόξα, οὔτε γιὰ πλούτη, οὔτε γιὰ τίποτε ἄλλο, οὔτε καὶ ζηλεύω τοὺς βασιλιάδες.

Τὸ μόνο ποὺ μὲ νοιάζει, εἶνε νὰ στολίζωμαι. Δὲν φροντίζω παρὰ μόνο γιὰ τὸ σήμερο. Τὸ αὔριο ποιὸς τὸ ξέρει;....

Περάστε ὅσο μπορεῖτε καλύτερα τὴ ζωή σας. Τρῶτε, πίνετε καὶ προσφέρετε σπονδὲς στὸ Βάκχο, γιὰ νὰ μὴ σᾶς τύχη καμμιὰ ἀρρώστεια καὶ σᾶς κοπεῖ τὸ κρασί....

* * *

Μιὰ μέρα, καθὼς ἔπλεκα στεφάνια ἀπὸ τριαντάφυλλα, βρῆκα μέσα σ' αὐτὰ τὸν Ἔρωτα.

Τὸν ἔπιασα τότε ἀπ' τὰ φτερούγια καὶ τὸν βούτηξα μέσα στὸ κρασί.

Κατόπιν πῆρα τὸ ποτῆρι κι' ἤπια τὸ κρασί.

Καὶ νὰ ποὺ τώρα ὁ Ἔρωτας εἶνε μέσ' στὰ σπλάχνα μου καὶ νοιώθω νὰ μὲ γαργαλᾶνε τὰ φτερά του.

ΑΛΒΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Ἡ ἄδεια κοιλιὰ δὲν πηδάει καλά.

— Παιδί μου κασιδιάρικο, τί νὰ σοῦ πρωτοκλάψω;

— Ὅλα τὰ γουρούνια τὴν ἴδια μύτη ἔχουν.

— Τὸ παιδὶ δὲν ἐγεννήθηκε κι' ἀγοράστηκε ἡ σκούφια του.

— Τοῦδωσα ἕν' ἀμπέλι καὶ δὲν μοῦ δίνει ἕνα σταφύλι.

— Τὸ ποτάμι κοιμᾶται, ὁ ἐχθρὸς δὲν κοιμᾶται.

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὑπάρχουν μερικὰ χρώματα ποὺ δὲν παρουσιάστηκαν ποτὲ στὸ τρίχωμα τῶν ζώων. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγεται καὶ τὸ γαλάζιο, τὸ ὁποῖο, ὡς γνωστόν, ἀρθονεῖ στὰ λουλούδια καὶ τὰ φιτά.

Καὶ ὅμως, κάποια πλουσιώτατη κυρία τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας ἔχει στὴν κατοχή της δυὸ ὡραῖα σκυλιὰ τοῦ εἴδους τῶν «μπουλντόγκ», μὲ τρίχωμα ἀνοιχτὸ.... γαλάζιο. Τὰ σπάνια αὐτὰ ζῶα ἔχουν γεννηθεῖ ὡστόσο ἀπὸ γονεῖς ἀνήκοντας στὴ ράτσα τῶν κοκκινοτρίχηδων μπουλντόγκ.

Ἐκτὸς τῶν σκυλιῶν, παρόμοια ἀνωμαλία χρωματισμοῦ παρατηρήθηκε καὶ στὰ πουλιά. Σὲ μιὰ τελευταία πτηνοτροφικὴ ἔκθεσι π. χ. παρουσίασαν δυὸ καναρίνια κατάμαυρα καὶ ἕνα ἄλλο ἄσπρο σὰν κύκνο!....

* * *

Στὸ στρατολογικὸ γραφεῖο τοῦ Ὀρὰν τῆς Ἀλγερίας παρουσιάστηκε πρὸ μηνῶν ἕνας νεοσύλλεκτος, ὁ ὁποῖος ἀποτελοῦσε ἕνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα θέματα μελέτης γιὰ τὴν ἐπιστήμη. Τὸ σῶμα του δηλαδὴ ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω ἀπὸ πυκνὸ βαθύχρωμο τρίχωμα, ὅμοιο μὲ τὸ τρίχωμα τοῦ πιθήκου, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μεριά.

Ἡ περιεργότατη αὐτὴ σύμπτωσι τῆς ὑπερτριχώσεως φάνηκε τόσο σπάνια στοὺς στρατιωτικοὺς γιατρούς, ὥστε τὸν ἀπήλλαξαν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία, ἂν καὶ κατὰ τ' ἄλλα ἦταν ἐντελῶς φυσιολογικός, γιὰ νὰ μὴν προκαλῆ τὴν περιέργεια καὶ τὰ ὄχι εὐχάριστα πάντως σχόλια τῶν συναδέλφων του.

* * *

Κάποιος κυνηγὸς ποὺ κυνηγοῦσε στὰ Δυτικὰ Πυρηναῖα, διηγεῖται ὅτι εἶδε μιὰ μέρα δυὸ φωτεινὰ σημεῖα νὰ προχωροῦν πρὸς τὴ διεύθυνσί του.

Ὅταν τὰ σημεῖα αὐτὰ ἐπλησίασαν ἀρκετά, διέκρινε πρὸς μεγάλη του ἔκπληξι, ὅτι ἦσαν πουλιὰ μεγέθους κόττας. Δὲν κατόρθωσε ὅμως νὰ τὰ σκοτώση, γιατί, μὲ ὅλο τὸ πλησίασμά τους, δὲν μποροῦσε νὰ τὰ φτάση τὸ τουφέκι του.

Δυὸ παρόμοια πουλιὰ παρουσιάστηκαν καὶ στὸ Νόρφολκ τῆς Νορβηγίας κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1907—1908. Τὰ πουλιὰ αὐτά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα σκοτώθηκε, ἦταν ἕνα εἶδος κουκουβάγιας.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ φωτοβολία ποὺ σκόρπιζαν, δὲν ἦταν ἰδιότης τοῦ σώματός των, ἀλλὰ προερχόταν ἀπὸ μερικὰ φωσφορίζοντα ζωύφια, τὰ ὁποῖα εἶχαν προσκολληθεῖ στὰ φτερά τους τὴν ὥρα ποὺ ἔβοσκαν ἀνάμεσα στὰ χόρτα.

* * *

Ὁ ἀλκοολισμὸς φαίνεται, ὅτι δὲν εἶνε ἀσθένεια τοῦ αἰῶνος μας, ἀφοῦ ἀλκοολικοὺς ἀναφέρεται ὅτι ἐθεράτευε καὶ ὁ περίφημος ἰατροφιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος Ἱπποκράτης.

Ἐπίσης περὶ ἀλκοολισμοῦ κάνουν λόγο καὶ ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλούταρχος, κλπ. Ὁ τελευταῖος μάλιστα ὑποστηρίζει, ὅτι τὸ πάθος πρὸς τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ μεταδίδεται κληρονομικῶς ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά.

Ἐναντίον τοῦ ἀλκοολισμοῦ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα εἶχαν ληφθεῖ αὐστηρότατα μέτρα. Τοὺς μεθύσους, ὁ Δράκων τοὺς ἐτιμωροῦσε μὲ θάνατο, ἐνῶ ὁ Σόλων τοὺς ἐστεροῦσε μονάχα τὰ πολιτικὰ δικαιώματα.

* * *

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος πιστευόταν εὐρύτατα, ὅτι ἡ σκόνη τῆς ἀνθρώπινης μούμιας εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ θεραπεύη ἀμέσως ὅσους πάσχουν ἀπὸ βῆχα, ἐπιληψία καὶ ἀρθρίτιδα!

Τόσο πολὺ μάλιστα ἐξετιμᾶτο ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους αὐτὸ τὸ γιατρικό, ὥστε ὁ σάχης τῆς Περσίας ἔσπειλε κάποτε ὡς πολύτιμο δῶρο, κλεισμένη μέσα σὲ ἀδαμαντοκόλλητα κουτιά, λίγη ἀπ' αὐτὴ τὴ σκόνη στὸ Λουδοβίκο 16ο τῆς Γαλλίας καὶ στὴν Αἰκατερίνη Β' τῆς Ρωσσίας.

Οἱ Ἄραβες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς εἶχαν διοργανώσει σχετικῶς ὁλόκληρο ἐμπόριο κι' ὅταν ἐδυσκολεύοντο νὰ βροῦν ἀληθινὲς μούμιες, κατασκεύαζαν τεχνητές. Ἡ συνταγὲς γιὰ τὴν κατασκευή τους ἦσαν διάφορες. Παραθέτοιμε μιὰ τοῦ Πέρσου μάγου καὶ ἀστρολόγου Νιζεμύ:

«Πάρε, γράφει, ἕνα νέον ἄνδρα κοκκινομάλλη καὶ τάϊσέ τον μὲ φροῦτα ὥσπου νὰ γίνη τριάντα χρονῶν. Πνῖξε τον μέσα σ' ἕνα πιθάρι πέτρινο, γεμᾶτο μέλι καὶ ἀρωματικὲς ρίζες καὶ κλεῖσε ἔπειτα ἑρμητικὰ τὸ πιθάρι. Μετὰ ἑκατὸν εἴκοσι χρόνια ἔχεις ἕτοιμη τὴ μούμια. Τὴν τρίβεις, τὴν κάνεις σκόνη καὶ τὴ χρησιμοποιεῖς»!...